

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

Núm. 1.268

Dimarts, 19 d'abril del 2016

SUMARI

- 1 Eugeni S. Reig ► El valencià de sempre: donar el pa per reixeta
- 2 La Neoloteca també es posa al dia
- 3 Isidor Marí ► La situación sociolingüística del catalán: evolución reciente
- 4 Aitor Carrera ► Sobre llengües difícils i matances d'accents
- 5 Maria Cucurull ► Primer han de venir els fets
- 6 Àlex Fernàndez i Bourdiol ► Sobre 'tots' + numeral
- 7 Per donar i per vendre

InfoMigjorn és un butlletí que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana. Es publica dues vegades per setmana, dimarts i divendres. Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots. Edició: Isabel Casadevall.

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php>. Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat.   @InfoMigjorn

1 El valencià de sempre: donar el pa per reixeta

Eugeni S. Reig

El valencià de sempre (Alzira: Bromera, 2015), pàg. 248

donar el pa per reixeta

Donar els diners racionats, amb gasiveria, molt a poc a poc. *El pare tota la vida li va donar a la mare el pa per reixeta. ¡Quant que ha patit la pobra!*

Conec la locució del valencià d'Alcoi, que és el parlar que jo he rebut per tradició oral. És una expressió que he sentit en boca de ma mare i d'altres persones de la meua família.

En valencià també es diu: donar els diners amb comptagotes (o comptadets, o justetets)

La llengua estàndard sol emprar: donar els cèntims (o els diners) amb comptagotes (o amb gasiveria, o justos)

En castellà es diu: *dar el dinero con cuentagotas* (o *justito*)

2 La Neoloteca també es posa al dia

Lliure i Millor, 12/04/2016

<http://lliureimillor.cat/la-neoloteca-tambe-es-posa-al-dia/>

El centre terminològic TERMCAT ha actualitzat la [Neoloteca](#), el diccionari de termes normalitzats pel Consell Supervisor, amb 56 noves fitxes, totes de l'àmbit de la mobilitat sostenible. Aquests termes es van estudiar inicialment en una sessió de normalització amb diversos especialistes de l'àmbit i posteriorment es van derivar al Consell Supervisor perquè els normalitzés.

Aquí teniu alguns exemples dels termes que hi trobareu. Els podeu consultar agrupats a l'apartat de [Noves incorporacions](#):

– **Conceptes generals:** *mobilitat pendular* (en anglès, *commuting* o *commuter traffic*), *mobilitat ocupacional*, *mobilitat obligada*, *mobilitat quotidiana*, *trànsit d'aparcament* (amb el sinònim *trànsit d'agitació*)

- **Gestió de la mobilitat:** *peatge viari, taxa de congestió* (diferent de *peatge de congestió*), *peatge de cordó* (diferent de *peatge zonal*)
- **Sistemes de transport:** *transport actiu, bicicleta multiusuari, bicicleta pública, bus a peu* (o *pedibús*), *bus en bici* (o *bicibús*), *camí escolar, bicicleta d'enllaç* (en anglès, *bike-and-ride*), *bus exprés* (o també *autobús d'altres prestacions* o *BRT*)
- **Vehicles de transport:** *vehicle bimodal, autobús amb pila de combustible*
- **Vies públiques:** *via pacificada, carrer de convivència, carrer de zona 30, carrer de vianants, via ciclista, carril bici* (o *carril ciclista*), *pista bici* (o *pista ciclista*), *camí pedalable, via verda*
- **Elements de la via pública:** *zona avançada de bicicletes, aparcabicicletes, consigna de bicicletes, aparcament de bicicletes d'enllaç* (en anglès, *bike-and-ride lot*), *àrea de servei per a ciclistes* (o *biciestació*)

Tots aquests termes són consultables també a través del [Cercaterm](#).

3 La situación sociolingüística del catalán: evolución reciente

Isidor Marí

Confluenze. Rivista di Studi Iberoamericani, vol. 7, núm. 2, 2015, pàg. 46-60

<http://www.migjorn.cat/pdf/confluenze-7,2-2015-46-60.pdf>

RESUMEN. El texto ofrece una información general sobre la entidad actual de la lengua catalana junto con una breve referencia histórica. Durante la transición post-franquista y el acceso de España a las Comunidades Europeas se confió en la posibilidad de un plurilingüismo igualitario, que refleja la Declaración Universal de Derechos Lingüísticos (Barcelona, 1996). Al inicio del siglo XXI esta aspiración se centra en el proyecto de Estatuto de Autonomía de 2005. Su rechazo con la Sentencia de 2010 del Tribunal Constitucional cuestiona la posibilidad de un estatus igualitario sin independencia política.

PALABRAS CLAVES: Lengua catalana, situación sociolingüística, política lingüística, plurilingüismo, España, Unión Europea.

Algunos datos generales: territorio, población y hablantes

La entidad actual de la lengua catalana entre las lenguas europeas puede resumirse con algunos datos selectivos. Se trata de un idioma hablado en 4 Estados europeos en un territorio de unos 68.700 km², habitado por unos 13 millones y medio de personas. El mapa 1 y la tabla 1 ofrecen una visión general de estos datos.*

La distribución de los conocimientos de catalán entre esta población, a partir del número de habitantes que tenían el catalán como lengua inicial, nos permiten obtener una imagen más matizada de la situación sociolingüística (tabla 2).

Según estos datos, podemos concretar que son hablantes de catalán unos 10 millones de personas, que representan algo más de un 70 % de la población total, aunque las variaciones territoriales son significativas. Contrasta también la distancia entre las personas que entienden el catalán –una cifra superior a los 12 millones y al 90 % de la población– con la cantidad muy menor de personas que pueden escribir en catalán –algo más de 7 millones, la mitad de la población total.

Son diferencias que se explican mejor si se tiene en cuenta que la enseñanza general del catalán se ha recuperado hace tan sólo algunas décadas, y únicamente en las comunidades autónomas de España.

El dato más positivo, sin embargo, es que el catalán se muestra como una lengua atractiva, que incorpora a nuevos hablantes: la diferencia entre los 4,3 millones de personas que lo tienen como lengua inicial (un 31 %) y los 10 millones que pueden hablarlo (un 72 %) es suficientemente reveladora.

Esta evolución favorable adquiere todavía más relieve si se considera la importante proporción que tiene en los territorios de lengua catalana la inmigración extranjera reciente. Así lo muestran los datos de la Encuesta nacional de inmigrantes de 2007 (INE 2009), ya que todas las áreas de lengua catalana están por encima de la media de proporción de extranjeros, que es del 12,2 % (gráfico 2).

Los datos del padrón de 2010 confirman esta presencia superior de población extranjera en las comunidades donde se habla catalán (gráfico 3).

Antecedentes históricos y estatus jurídico

Unos breves apuntes históricos facilitan la comprensión de la significación socio-cultural de la comunidad de lengua catalana. El catalán es una de las lenguas constitutivas de Europa: desde el siglo XII hasta el XVIII el catalán fue lengua de cultura, gobierno y administración de una de las potencias mediterráneas.

Sin embargo, la derrota de la Corona de Aragón en la Guerra de Sucesión a la Corona Española (1714) determinó que desde entonces el catalán pasara a ser una lengua subordinada, perseguida o marginada según las etapas históricas, hasta que empezó a ser reivindicada en términos igualitarios de forma creciente desde el siglo XIX, como muestran las Bases de Manresa (1892), acta fundacional del catalanismo político: la 3ª de esas bases ya especificaba que el catalán debía la lengua oficial de Cataluña y de las relaciones con el poder central.

* *Vegeu les taules, els gràfics, els mapes i l'article complet [en aquest enllaç](#) (per gentilesa de l'autor).*

4 Sobre llengües difícils i matances d'accents

Aitor Carrera

Racó Català, 08/04/2016

<http://www.racocatala.cat/opinio/article/38986/sobre-llengues-difcils-matances-daccents>

Le Point és un setmanari francès més aviat liberal-conservador, almenys si per liberal-conservador entenem fustigar permanentment Hollande i Valls, que ben mirat tampoc no són models revolucionaris. Doncs bé, el seu segon número del passat febrer obria amb dos textos deliberadament polèmics. N'hi havia un en què, en format de petita narració, hi apareixien una rere l'altra centenars de paraules que en francès tenen el famós accent circumflex. Amb una novetat: tots els circumflexos havien estat eliminats. De manera que, per un lector habitual de la llengua de Christine Lagarde, l'efecte òptic era xocant: “*Un etre acariatre s'arreta, a l'affut*”. Tot plegat era una resposta a una reforma ortogràfica que s'ha d'aplicar enguany en els manuals escolars i que data, de fet, de 1990. Aquesta reforma preveu, entre altres coses, suprimir els circumflexos de gairebé dos milers i mig de paraules, sobretot sobre la *i* i la *u*. I vaja: no tothom hi està d'acord. L'altre text de *Le Point*, concretament l'editorial, qualificava la reforma de “complot contra la cultura”, de feblesa, d'escàndol i d'apocalipsi i, per acabar-ho d'adobar, cridava a la mobilització per salvar –tal qual– “aquesta oreneta gramatical que vola damunt de l'illa [en francès, “*l'île*”] i de tantes altres paraules tan boniques d'escriure o de veure”. Poesia total.

El cas és, però, que el circumflex té sovint una raó lingüística. Cal admetre-ho, fins i tot si a la majoria dels que aprenen francès els fa terror. Sovint serveix per

marcar l'elisió d'una antiga *s*, ja que el francès –com l'occità del nord, com alguns dialectes hispànics– tendeix a eliminar aquell so en segons quins contextos: *maître*, per tant, recorda *maistre* (català *mestre*); *tête* fa pensar en *teste* (testa, 'cap'); *bête* és l'equivalent de la nostra *bèstia*; *même* té a la base *mesme* (que existeix en occità, per cert).

Fins aquí, doncs, res a dir. El circumflex serveix per lligar d'alguna manera el francès amb les altres llengües romàniques, de les quals s'ha allunyat tant que avui és el descendent més peculiar del llatí, juntament –només– amb l'aïllat romanès. El circumflex, a més, també s'usa com a diacrític, i per tant per diferenciar *jeûne* ('dejuni') i *jeune* ('jove'), que per cert no tothom a l'Hexàgon pronuncia igual. Però, com que no podia ser d'una altra manera, el circumflex també és víctima de les incoherències habituals de la norma francesa: escriuen *cône* amb el pretext que hi havia una omega en grec abans que en llatí, però també *zone*. Igualment, *théâtre* no té cap raó de ser més enllà d'una pretesa analogia amb formes en *-âtre* on sí que hi ha volat una consonant. Tot això es completa amb distribucions pedagògicament complicades: *fut* ('fou') i *fût* ('fos'), *eut* ('hagué') i *eût* ('hagués'), tot i que aquestes formes són literàries. La reforma preveu també escriure *ognon* i no pas *oignon* ('ceba', que es pronuncia diferent de *moignon* però igual que l'occitanisme *rognonnade*) o, per exemple, *extraterrestre* o *portemonaie*, sense guió, com ja fem en català. Tècnicament raonable.

I tot això a què ve a tomb? Doncs al fet que el francès, en aquest nivell, també és una llengua producte de la seua història: amb una acadèmia de notables al servei de la uniformització que data de l'època dels mosqueters, d'una superestructura dominant que ha imposat una varietat hipercodificada que es basa en un parlar molt específic al qual se li han empeltat un bon nombre d'arbitrarietats que han estat difoses mitjançant mecanismes a vegades coactius. Ho deia el mateix Paul Valéry (o Pau Valèri): el francès té una ortografia absurda amb uns errors etimològics fixats artificialment mitjançant decisions inexplicables. Més o menys va per aquí. Amb intensitat variable segons el cas concret de torn, però per aquí.

N'hi havia que deien que una grafia ha de ser fonètica o fonològica: que ha de reflectir fidelment a l'escrit els sons o els fonemes que se senten. Un eminent lingüista francès es va inventar un sistema d'aquests, unívocs, per a l'ensenyament. Fins i tot apareix de tant en tant algun original que sosté que totes les llengües s'haurien d'escriure igual. Però tot això encara és més absurd que les incoherències del francès i l'etimologisme descompensat. Les llengües tenen

elements simbòlics, de tradició, d'identificació de la comunitat que representen, que no poden ser liquidats tan fàcilment. I això inclou, si cal, els circumflexos, o escriure *doigt* ('dit') perquè ve de DIGITU (i és diferent de *il doit*, 'ell deu'), o *vingt* perquè ve de VIGINTI, o *hier* per HERI, o *six* per SEX (i *dix*, 'deu', de carambola, perquè ve de DECE, però alhora és diferent de formes del verb *dire* com "je dis"). No ens enganyem: totes les llengües (tret que siguin només orals, o que no hagin passat d'una fase de bressol en la codificació, o que ja no siguin vives i no facin ni fred ni calor a ningú) tenen decisions artificioses i dificultats gràfiques, més o menys evidents, més o menys tortuoses o costerudes, que a l'extrem poden ser fins i tot insensates (*siffler* i *persiffler*). Totes tenen algunes aparents complicacions o desviacions etimològiques (que es poden corregir o no en funció del sentit comú i, sobretot, de la voluntat de la comunitat que utilitza la llengua), elements simbòlics més o menys subtils. Quina és la diferència entre les unes i les altres? Doncs que mentre en francès es revolten per conservar la complexitat d'una ortografia que algun lingüista ha qualificat de tirànica i que fa la llengua escrita menys accessible (cosa que pot tenir interpretacions sociològiques, per cert), hi ha varietats on, independentment de la complexitat o facilitat de la norma, tot és sempre massa difícil i on permanentment n'hi ha uns quants als quals els agafa la plorera.

Quantes vegades ho hem sentit? "El català és massa complicat". Fins i tot al *Racó* hi ha fòrums que de tant en tant hi recauen, amb teories per a tots els gustos. Fins i tot hi ha presentadors de tele que s'atreveixen a pontificar inversemblantment sobre la supressió dels accents. Cada any surt a les notícies el típic estudiant de selectivitat que diu que l'examen de català és més difícil que el de castellà. Periòdicament tenim estols de paralingüistes que, emparant-se en l'oralitat de cada dia ("el català que ara es parla" segona part), asseguruen que cal reformar no sé quantes coses per fer la llengua més fàcil al personal, com si bona part del mateix personal no parlés mai la llengua per culpa dels accents o les dièresis.

Que la normativa del català podria canviar coses? Esclar. Sempre hi ha coses millorables. Si parlem de gramàtica, per exemple, proposo d'esmenar demà mateix el sistema de relatius ("l'home que et parlo", i no "del qual et parlo" o, més tolerable, "de què et parlo"). Ja tocaria. Però mentre això no ho proclami l'IEC, no hi ha pitjor favor a una llengua minoritzada –feble per circumstàncies– que una falta de disciplina (demaneu-ho als ideòlegs blavers, que ho saben bé: desestabilitza que alguna cosa queda). Mireu on són les normatives contestades i hi veureu curioses casualitats de fons. Els aragonesos es divideixen entre els que escriuen *vaca* i els que prefereixen *baca*. Els sards tenen feina a ex-

pandir l'LSU (Limba Sarda Unificada). Entre els occitans n'hi ha que fan escarafalls perquè s'escriu igual *sabon* ('saben') i *sabon* ('sabó'), un fet extraordinàriament traumàtic.

Però mirem cap a l'altre costat: no només n'hi ha que defensen el sistema gràfic del francès amb les seues virtuts i els seus abundants defectes, sinó que ningú clama al cel perquè el castellà escriui amb la mateixa inicial *hambre* (on ve d'una *F*-, abans i dialectalment aspirada) i *historia* (per una còpia del llatí que no apassionava Fabra). Les teories de bar sobre la insuperable i insuportable dificultat de l'ortografia i la gramàtica, el plany permanent per simplificar les coses "massa enrevessades", només afecten en profunditat les llengües minoritzades. Amb el feble tothom gosa. I és que, en la situació actual, tant li faria que el català estigués plagat de circumflexos. Tindríem igualment els reformistes endèmics amb ganes de tribuna, i els blavers i gonelles que escriuen *formage* o *baleà*, i l'estudiant que diu que l'examen de català és més difícil, i el que ens sortiria amb la història surrealista de l'aniquilació dels accents. El problema principal no és d'ortografia o de gramàtica. És de percepció. A vegades podem dir que les llengües són més fàcils o difícils en funció de la complexitat de la seua normativa. Però desenganyem-nos: sovint no parlem realment de dificultat. Parlem de vulnerabilitat. Una llengua, si és viscuda com a poca cosa, millor que no et doni maldecaps. On s'és vist.

5 Primer han de venir els fets

Maria Cucurull

El Periòdic (Andorra), 07/04/2016

<http://www.elperiodic.ad/opinio/article/50843/primer-han-de-venir-els-fets>

Manipulant la llengua ens exposem a perdre el control sobre allò que ens fa humans i que ens dóna l'esperança que, algun dia, siguem tots efectivament iguals.

Carme Junyent

Quan ja començàvem a estar tips de discursos farragosos, atapeïts de senyors i senyores, companys i companyes amb el pretext que tots ens hi hem de sentir reflectits; resulta que certs grups que, diuen, defensen ideologies feministes van decidir parlar sempre en femení. En principi, semblava únicament una manera de transgredir el sistema per reivindicar una manera de pensar, però el

súmmum ha arribat amb la invenció del terme *donanatge*, una versió lliure de dir *homenatge*. La grandesa de la llengua és que és molt elàstica, podem jugar-hi utilitzant múltiples recursos, podem dir tot el que pensem, sentim i imaginem, perquè evoluciona sempre, constantment, però ho fa a través d'unes regles pròpies. Per tant, qui som nosaltres per manipular-ne el desenvolupament?

Comencem per aclarir els conceptes. El català té flexió de gènere, és a dir, que els substantius, adjectius, articles i pronoms varien en funció de si són masculins o femenins, els dos únics gèneres que tenim avui, ja que en el pas del llatí al català vam perdre el gènere neutre.

És important distingir entre gènere i sexe. El gènere és una classe establerta de manera convencional, lingüísticament parlant és la categoria gramatical d'una llengua que dóna lloc a la manera de distribuir els substantius. Per això diem que el sucre és de gènere masculí i la sal és de gènere femení. Per la seva banda, el sexe es relaciona amb la classificació dels éssers vius, que en funció dels seus trets (bioquímics, fisiològics i orgànics) poden ser mascles o femelles. En català la categoria no marcada és la masculina, de manera que quan una frase inclou persones dels dos sexes, les formes que corresponen al gènere masculí s'utilitzen amb un valor genèric. Com molt bé explica la lingüista Carme Junyent, n'hauríem pogut dir gènere A i gènere B, però tradicionalment s'ha anomenat masculí i femení, cosa que ha donat lloc a confusions.

De fet, venim d'una societat tradicionalment androcèntrica i fins no fa gaires anys si buscàvem al diccionari el mot *alcaldessa* la primera accepció que hi veïem deia «muller de l'alcalde», sense preveure la possibilitat que fos una dona al capdavant d'un consistori. Encara avui podem trobar usos sexistes que menystenen les dones o un dels dos sexes i és evident que la llengua ha de reflectir la igualtat que volem assolir, però no per això hem de manipular. I és que en nom de la igualtat hem vist com es posaven de moda conceptes antitètics com *discriminació positiva*; s'han anat carregant els textos de desdoblements; i, com ja hem mencionat, fins s'han inventat nous termes, el ridícul *donanatge*, si continuem per aquest camí es canviarà *tothom* per *totdon* i *humanitat* per *donanitat*.

I sí, és veritat que quan érem petits ens deien que el femení es formava afegint una a al masculí, de la mateixa manera que el plural es formava afegint-hi la terminació *es*. Però també veïem de seguida que *mare* (una de les primeres paraules que aprenen els nens) ja no complia la regla; ni tampoc *merla*, que en aquest cas el masculí *merlot* es forma a partir del femení. A més, en desdoblar gèneres de vegades trobem sorpreses: no és el mateix un *minyó* que una *mi-*

nyona, un *fresc* que una *fresca*, un *pilot* que una *pilota* o un *bandoler* que una *bandolera*.

El patriarcat no es combat a partir de la llengua i menys si es cometen errades per falta de coneixement filològic. Podem defensar la igualtat de moltes maneres, però no oblidem que la llengua és la nostra manera d'entendre i de veure el món, si volem canviar la nostra societat, hem de començar per fets i després... ja vindran les paraules!

6 Sobre 'tots' + numeral

Àlex Fernández i Bourdiol

Blog *Adhuca't*, 28/02/2016

<https://adhucacat.wordpress.com/2016/02/28/208-sobre-tots-numeral/>

Fa poc vaig llegir en un dels excel·lents articles sobre llengua de Pla Nualart una reflexió molt assenyada: “[...] la ultracorrecció és una altra forma d’interferència. Quan per la por d’incórrer en un castellanisme ho diem diferent de com ho diu el castellà però també de com sempre ho hem dit en català, som també menys genuïns a causa de la influència del castellà”. Si m’ho permeteu, jo encara aniria més enllà: segons com, la ultracorrecció encara és pitjor que la interferència, en el sentit que l’estructura calcada existeix, si més no en l’altra llengua, mentre que la forma ultracorrecta surt del no-res, no és.

Quan diem **En Harry és a punt d’enxampar el Ninot* fem servir una estructura que no existeix per diferenciar-nos del castellà (davant de locucions preposicionals hem de fer servir *estar* i no pas *ser*: *En Harry està a punt d’enxampar el Ninot*). En canvi, quan diem **Vaig veure que l’Oleg va sortir camí de ca la Rakel* incorrem igualment en una estructura incorrecta (**camí de*) però que si més no d’existir existeix, encara que només sigui en castellà (hauríem de dir: *Vaig veure que l’Oleg va sortir cap a ca la Rakel*).

Hi ha una tercera opció, però, encara més esguerrada: el calc ultracorregit. Fa relativament poc el DIEC va recollir el mot *desvelar* amb el sentit de *revelar*. Fins aleshores aquesta forma era considerada un castellanisme (per bé que el GDLC ja la recollia). Com que els parlants sentien campanes que *desvelar* era un castellanisme, tiraven pel dret i deien *desvetllar*, que ni aleshores ni tampoc

ara no vol pas dir *revelar*. Solucionàvem un calc (*desvelar*) ultracorregeint-lo (*desvetllar*) i acabava sent pitjor el remei que la malaltia.

I encara podríem parlar d'un quart calaix que va més enllà: el calc de la ultra-correcció. Però no vull avançar esdeveniments.

Fa uns dies vaig ensopegar la frase següent: *Tots dos membres [de la parella] han de ser de sexes diferents* (entès com que han de ser de sexe diferent l'un respecte de l'altre). Sempre a l'aguait, la intuïció va aixecar la mà i va cridar l'alto. I van tornar alguns fantasmes del passat, de quan no fa pas gaire a la feina ens vam plantejar quins eren els límits de l'expressió *tots* + numeral.

Fent una cerca a les fonts, ens trobem les següents definicions per a aquesta estructura:

DIEC

3 1 adj. [LC] Uns i altres sense excepció. *Ha renyit amb tots els seus amics. La vaig a veure tots els dies de festa. Tots els angles d'aquest triangle són aguts. Tanqueu totes les finestres. Han caigut tots dos. He parlat amb totes tres. Li'n dono dos, però ell els vol tots. Li he deixat tots els que tenia. Venien de tots costats.*

GDLC

4 adj 1 Els uns i els altres sense excepció (col·lectiu universal). *Ha renyit amb tots els seus amics.*

DDLC

2c. [IND Ncompt₁] S'utilitza, seguit d'un nom en plural precedit d'un numeral cardinal, **per a reforçar la idea del conjunt de coses** que designa el numeral, amb valor intensiu i definit. *Tots tres personatges surten de la casa de Periplectomen.* [Olivar (1949) [T]: T, p. 140]ⁱ.

DCVB

i) Seguit d'un numeral cardinal, amb valor intensiu, **reforçant la idea de la totalitat de coses** que el dit numeral indica. *Cahent tots dos escala avall*, Rúbr. Bruniquer, v, 7. *Totes dues eren a là finestra*, Vilanova Obres, xi, 14. *Tots tres eren malvades persones*, Genebreda Cons. 38. *Los elements tots quatre dansant sobre mos pits*, Atlàntida i. *Doscents arquers m'esperen...* | *Tots doscents me diran traïdor a la pàtria*, Canigó

Posats a triar, trobo més encertades les dues últimes definicions que no pas les dues primeres, que són precisament les dels diccionaris més *normatius* (Joan Costa parla de normativa oficial, el DIEC, i de normativa oficiosa, el GDLC). El motiu és que el que em dicta la intuïció és que quan recorrem a l'estructura

tots + numeral ho fem per emfasitzar un tret comú dels elements referits i els usem com a conjunt (DDLC), en un sentit de totalitat (DCVB). Intueixo que tant el DIEC com el GDLC segueixen aquest idea, però el mal és que l'expressió (*els*) *uns* i (*els*) *altres* també té un sentit distributiu (*els uns farem això, els altres fareu allò*) que ens podria fer perdre el nord a l'hora de fer la substitució i valorar quan un *tots* + numeral no funciona. Suposo que l'afegitó "sense excepció" pretén desfer el malentès.

[Llegiu-ne la continuació \(i afegiu-hi comentaris\) al blog de l'autor.](#)

7 Per donar i per vendre

- ▶ [Presentació de la Gramàtica valenciana bàsica](#) de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, divendres 22 d'abril de 2016 a les 12 del migdia, en la sala d'actes del monestir de Sant Miquel dels Reis (València).
- ▶ [29a Festa per la Llengua](#). Universitat Jaume I i Escola Valenciana. Castelló de la Plana, dissabte 23 d'abril de 2016.
- ▶ L'Obra Cultural Balear (OCB) celebra [una nova edició de la Diada per la Llengua](#) dissabte 14 de maig de 2016, a la Plaça Major de Palma, a partir de les 18 hores
- ▶ Griselda Oliver i Alabau, ["5 xifres sobre el català"](#) (*Núvol*, 26/03/2016)
- ▶ Francesc Ricart, ["Notícies de la Franja"](#) (*VilaWeb*, 10/03/2016). "A la Franja, avui hi és tan fràgil la catalanitat que no ens podem permetre de perdre gaires més llençols"
- ▶ Marina Albiol: ["S'ha de fomentar que la gent denuncie les discriminacions lingüístiques"](#) (*VilaWeb*, 14/03/2016). Entrevista de Josep Rexach Fumanya a l'eurodiputada d'EUPV.
- ▶ ["Cap on anam!?", el documental sociolingüístic del català a les Illes](#) (*Ara Balears*, 30/03/2016). Després de 'Són bojos, aquests catalans!?' i 'Què ens passa, valencians!?', la productora enceta un *verkami* per poder venir i rodar a les Balears.
- ▶ [Ja podeu consultar "Les normatives en les llengües lliures i en les dominades. El cas valencià"](#), de J. Leonardo Giménez i Jordi Giménez Ferrer, publicat en el número 3 de la revista *Aula de Lletres Valencianes (Taula de Filologia Valenciana*, 07/04/2016)